

عنوان مقاله:

نظیری شاعر سبک هندی و نیشابور

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات شبه قاره، دوره 3، شماره 8 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

خلاصه مقاله:

سرزمین زیبا و اصیل هندوستان همواره مهد و پرورشگاه شاعران پارسی گوی در درازای قرون و اعصار بوده است. نظیری نیشابوری یکی از صدها شاعر ایرانی است که کرامت و ادب پروری عبدالرحیم خان ملقب به خان خانان او را به عنوان نخستین شاعر ایرانی به دربار او در خطه ی «شکرشکنان قند پارسی» کشاند و از سال ۹۹۲ ه.ق که بدو پیوست تا سال ۱۰۲۱ که درگجرات در گذشت، به مدت حدود سی و یک سال مقیم هند بود و بزرگان و نیکوکاران آن سرزمین شاعرپرور را ستود و به عنوان یک مسلمان متعهد و شیعه ی دوازده امامی و عاشق صادق ذات حق و پاک باخته ی راه شریعت در آن دیار زیست. اما سال های دوری از وطن و زادگاهش، شهر نیشابور و خراسان، همواره او را به یاد آنجاها می انداخت که انعکاس این هجرت در اشتیاق به دیدار آن دیار همواره در اشعارش متجلی است. توصیفات نظیری از شهر باستانی و تاریخی نیشابور و نیز خراسان بزرگ، شنیدنی است که گاه نیشابور را «کان خوش نمک» می خواند و وقتی به دلیل این که آنجا مدفن عطار نیشابوری است بدانجا «گل عطار» خطاب می کند و زمانی از «فیروزه خطن» نیشابوری دم می زند و در دیگر زمان به یاد «سرای مادر و قبر پدر» در نیشابور می افتد تا در آنجا «مقام گیرد». اطلاعات ذی قیمتی که نظیری از زادگاهش نیشابور و هم خراسان به دست می دهد، شنیدنی و در خور توجه است. در این مقاله به مدد توصیف ابیات وی، گوشه هایی از این تعلقات را بررسی می کنیم. باشد که در پژوهش های مربوط به شناخت بیشتر نظیری نیشابوری، رهنمون پژوهشگران باشد.

کلمات کلیدی:

نظیری نیشابوری، خراسان، نیشابور، زادگاه، وطن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1802898>

